

## Arrest

nr. 231 055 van 9 januari 2020  
in de zaak RvV X en X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2019 (zaak met rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de impliciete beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van onbekende datum tot verlenging van de overdrachtstermijn van 6 maanden tot 18 maanden zoals bedoeld in artikel 29.2 van de Verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2019 middels de kennisgeving van de bijlage 26*quater*, waarin melding wordt gemaakt van deze beslissing (zaak met rolnummer X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, wordt op 31 januari 2019 in België aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 31 januari 2019 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies L).

Uit een Eurodactreffer *d.d.* 31 januari 2019 blijkt dat verzoeker reeds op 10 juni 2015 werd geregistreerd in Zwitserland.

Op 3 februari 2019 wordt een formulier opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker wordt vrijgesteld.

Op 5 februari 2019 verzoeken de Belgische autoriteiten de Zwitserse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 6 februari 2019 aanvaarden de Zwitserse autoriteiten de terugname van verzoeker.

Op 7 maart 2019 delen de Belgische autoriteiten aan Zwitserland mee dat de overdracht wordt uitgesteld omdat verzoeker ondergedoken is en wordt gevraagd de termijn te verlengen met achttien maanden, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Op 2 juli 2019 biedt verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, er wordt een "bewijs van aanmelding" opgesteld.

Op 4 juli 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij doet woonplaatskeuze bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 10 juli 2019 wordt het adres van woonplaatskeuze gewijzigd en verzoeker verblijft vanaf dan in het Centrum van Fedasil te Florennes.

Op 5 augustus 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 5 augustus 2019 wordt het adres van woonplaatskeuze gewijzigd en deelt verzoeker zijn nieuw adres mee.

Op 7 augustus 2019 verzoeken de Belgische autoriteiten de Zwitserse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening.

Op 7 augustus 2019 delen de Zwitserse autoriteiten mee dat hun akkoord van 7 februari 2019 nog steeds geldt en dat een overdracht kan gebeuren binnen de termijn van achttien maanden zoals indertijd meegedeeld.

Op 2 september 2019 dient de raadsman van verzoeker een aanvraag in om het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Op 6 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer 237 967:

*"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:*

*naam : T. W.*

*voornaam : H.*

*geboortedatum : (...)1996*

*geboorteplaats : M. A.*

*nationaliteit : Eritrea*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

#### REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T. W., H., hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 31/01/2019 werd hij aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder enig bewijs van geldig verblijf voor te kunnen leggen. Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) op dezelfde dag en er werd een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies light) opgemaakt voor de betrokkene. Vervolgens werd de betrokkene vastgehouden aangezien hij niet in het bezit was van enige documenten en diende bepaald te worden naar welke grens betrokkene diende te worden teruggeleid. Dezelfde dag werd ook nog een vingerafdrukkenonderzoek gedaan. Dit dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 10/06/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland.

Betrokkene werd op 01/02/2019 in vrijheid gesteld maar de betrokkene liet na om onze diensten van zijn huidige verblijfplaats op de hoogte te brengen. Op 05/02/2019 werd een overnameverzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten die op 07/02/2019 de verantwoordelijkheid aanvaardden betreffende het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 07/03/2019 werd gemeld aan de Zwitserse autoriteiten dat de betrokkene onvindbaar was en werd op basis van artikel 29§2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 de periode om een overdracht van de betrokkene mogelijk te maken met 18 maanden verlengd.

Op 02/07/2019 meldde de betrokkene zich uiteindelijk aan bij de DVZ waarbij hij de intentie kenbaar maakte toch een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 04/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 05/08/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in januari 2015 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij ongeveer 4 maanden verklaarde verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene ongeveer één maand verbleef. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben op 28/05/2019. Volgens zijn verklaringen trok hij een week op verschillende plaatsen in Italië verbleven te hebben vervolgens naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben op 06/06/2015. Bijna 4 jaar later en na twee negatieve beslissing van de Zwitserse autoriteiten te hebben ontvangen besloot de betrokkene Zwitserland te verlaten. De Betrokkene verklaarde daarna het VK te willen bereiken maar diende uiteindelijk hier in België zijn verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 05/08/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos omdat hij merkte dat dit land goed was tijdens zijn verwoede pogingen om het VK te bereiken. Hij voerde aan dat hij niet naar Zwitserland wil terugkeren. De betrokkene verklaarde dat verzoekers om internationale bescherming daar geen rechten hebben en geen werk kunnen uitoefenen. De betrokkene verklaarde het gevoel te hebben dat hij daar 4 jaren van zijn leven verloren is. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en behalve twee erkende neven in Duitsland geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België noch in een andere lidstaat. Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te zijn.

*In een tussenkomst dd. 03/09/2019 vraagt de raadsman van de betrokkene de toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 op grond van artikel 3.2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 hetgeen een overdracht kan verhinderen op basis van systeemfouten in de betrokken lidstaat. Bovendien wordt aangevoerd dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Eritrea een behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikels 3 en 4 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM).*

*Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).*

*We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.*

*Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om*

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis".

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst (zie infra) of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat haar asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

In dit kader is het jammer voor alle betrokken partijen dat de betrokkene op advies van een raadsman geen beroep aantekende tegen de weigering van de Zwitserse autoriteiten omtrent zijn verzoek om internationale bescherming maar ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien voorziet het Europese asielstelsel ook nog voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de

rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het Amnesty International rapport van 2016/2017 (een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat een nieuwe wet in Zwitserland voorziet in kosteloze juridische bijstand voor asielzoekers vanaf het jaar 2019.

In dit kader verwijzen we ook graag naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die stelde dat een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea de behandeling van zijn verzoek in Nederland geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk werd geacht. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

In de tussenkomst van de raadsman dd. 03/09/2019 wordt de nadruk gelegd op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland en worden hiervoor enkele negatieve aspecten van dit gewijzigde beleid belicht, door onder andere beroep te doen een aantal publicaties in analoge en digitale media. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor enkel verwezen naar zijn door de Zwitserse autoriteiten afgewezen verzoek en naar het feit dat de betrokkene tot de groep 'jongvolwassen' behoort. Hieruit meent de raadsman van de betrokken te kunnen afleiden dat er in hoofde van de betrokkene een schending van artikel 3 EVRM aan de orde is. Echter, zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hoogstens om een verstrenging van het beleid. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep in Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDArapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn.

Betreffende deze en andere publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot het verstrengde asielbeleid in Zwitserland en de problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient te worden bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen dienen toch enigszins in het juiste perspectief geplaatst te worden. Publicaties door belanghebbenden waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat

*waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiilverzoek te behandelen, in gevaar brengen.*

*Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

*Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.*

*We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VNcomité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen hun terugkeerbeleid naar Eritrea toe des te onmogelijker maakte. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016 (dus voor de aangevoerde verstrenging door de raadsman van de betrokkene). De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.*

*Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een beslissing die een verwijdering naar Eritrea inhoudt op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene een begin van bewijs hiervan kan geleverd worden, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn persoon die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 impliceren bij een uitwijzing naar Eritrea.*

*We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielaanvraag en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu zeer duidelijk, betrokkene verklaart dit letterlijk zelf in zijn gehoor dd. 05/08/2019, dat hij gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat. Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien kan men niet één enkel voorbeeld vinden van iemand die daadwerkelijk werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Zulks een akkoord is ook gewoon niet realistisch rekening houdend met de zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid [www.admin.ch](http://www.admin.ch)) en dit al sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.*

*In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RvV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.*



*Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van Eritreeërs houdt geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke Eritreeër toe die zich op het Belgische grondgebied bevindt.*

*Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Béger, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indiërs van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65).*

*We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.*

*Betreffende de laakbare toestand betreffende het gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt en het onderwijs verwijzen we naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA rapport. Daarin staat dat er wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming maar uit niets blijkt dat het niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, wij zijn van oordeel dat deze moeilijkheden niet van dermate zwaarwichtige aard zijn dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 05/08/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werd tot op heden door betrokkene ook geen enkel medische attest of enig andere document betreffende zijn fysieke of zijn mentale gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU*

*Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Middels het akkoord van 07/03/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Met toepassing van artikel 29§2 Verordening (EU) nr. 604/2013 werd de termijn voor een overdracht met 18 maanden verlengd.*

*Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud of via de tussenkomst van zijn raadsman geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 van Verordening (EU) nr. 604/2013..*

*Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten.”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak met rolnummer 237 976, waarin de bestreden beslissing de impliciete beslissing betreft van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot verlenging van de overdrachtstermijn van 6 maanden tot 18 maanden zoals bedoeld in artikel 29.2 van de Verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2019 middels de kennisgeving van de bijlage 26quater.

### 2.1.1. De verwerende partij werpt volgende eerste exceptie op:

*“Exceptie van onontvankelijkheid – Geen belang*

*Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).*

*Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).*

*Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).*

*Het beroep van de verzoekende partij is in casu gericht tegen de mededeling, door de Belgische autoriteiten aan de Zwitserse autoriteiten, dd. 07.03.2019 dat verzoekende partij onvindbaar was en dat op basis van artikel 29.2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 de periode om een overdracht van verzoekende partij mogelijk te maken met 18 maanden verlengd werd.*

*Art. 29.2 van de Dublin III-Verordening bepaalt:*

*“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”*

*Voormeld artikel regelt aldus naar welke lidstaat ‘de verantwoordelijkheid [voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming]’ overgaat bij het verstrijken van de overdrachtstermijn.*

*In casu deelde Zwitserland op 07.02.2019 haar akkoord tot terugname mee.*

*Op dat ogenblik was er evenwel geen sprake van een hangend verzoek, en dit noch in België, noch in Zwitserland:*

*- Het verzoek tot internationale bescherming was in Zwitserland afgewezen (wat de Belgische autoriteiten pas vernamen op 07.02.2019, cf. Zwitserland baseerde haar akkoord op art. 18(1)d van de Dublin III-Verordening);*

*- Verzoekende partij had op dat ogenblik nog geen verzoek in België ingediend (en deed dit uiteindelijk pas op 04.07.2019).*

*Bij gebreke aan een hangend verzoek op het ogenblik van het akkoord, is er ook geen sprake van een ‘verantwoordelijkheid’ in de zin van art. 29.2 van de Dublin III-Verordening, die kan verschuiven na het verstrijken van de overdrachtstermijn.*

*In die omstandigheden kan slechts worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgestane hypothese, m.n. dat de verlenging dd. 07.03.2019 niet rechtsgeldig zou zijn (quod non), geen rechtsgevolgen met zich meebrengt.*

*Het tegendeel aannemen zou immers betekenen dat de vreemdeling de facto zelf de termijn (en het verstrijken van de termijn) zou kunnen bepalen / inkorten, door pas een verzoek in te dienen geruime tijd nadat hij/zij in het Rijk werd aangetroffen, en dit meerdere maanden nadat zijn vingerafdrukken werden gecontroleerd – zoals in casu is gebeurd.*

*Verweerder wijst in dit verband nog op art. 24.4 van de Dublin III-Verordening, dat luidt als volgt:*

*“Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.”*

*Op het ogenblik dat de Zwitserse autoriteiten hun akkoord gaven voor de terugname van verzoekende partij, had verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Hij maakte op dat ogenblik het voorwerp uit van een terugkeerbesluit (de bijlage 13septies).*

*In die omstandigheden had de gemachtigde van de Minister aldus de keuze om gebruik te maken van de terugkeerprocedure overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn (zonder daarbij aan welkdanige termijn gebonden te zijn), zulks geheel in toepassing van art. 24.4 van de Dublin III-Verordening.*

*Dit betekent dat een eventuele schending van de procedurele waarborgen zoals voorzien in art. 29.2 van de Dublin III-Verordening, m.i.v. de overschrijding van de overdrachtstermijn, niet tot gevolg kan hebben dat België als de verantwoordelijke lidstaat zou worden aangeduid voor het verzoek dat verzoekende partij pas op 04.07.2019 - en dus ruime tijd na de door verzoekende partij bestreden mededeling - heeft ingediend.*

*Verweerder wijst erop dat de procedurele waarborgen zoals voorzien in art. 29.2 van de Dublin III-Verordening slechts van toepassing kunnen zijn vanaf het ogenblik dat de Zwitserse autoriteiten geïnformeerd werden van het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming.*

*Op 07.08.2019 hebben de Zwitserse autoriteiten het akkoord met België bevestigd, zodat deze datum als startpunt geldt van de termijn waarbinnen verzoeker aan Zwitserland diende te worden overgedragen.*

*Verweerder benadrukt dat in geen geval het aanvankelijk akkoord dd. 07.02.2019 als startpunt voor de termijn kan worden aanzien, nu de in art. 29.2 van de Dublin III-Verordening bedoelde termijn niet kan ingaan eerder dan de datum waarop het asielverzoek werd ingediend.*

*Verweerder benadrukt dat verzoekende partij geen belang heeft bij het ingestelde beroep. Verzoekende partij toont immers op geen enkele wijze aan dat de eventuele onwettigheid (quod certe non) van de bestreden mededeling, tot gevolg zou hebben dat verzoekende partij niet langer aan Zwitserland kan worden overgedragen.*

*Verzoekende partij beschikt derhalve niet over het rechtens vereiste belang bij het door hem ingestelde beroep.”*

2.1.2. Ter zitting repliceert de advocaat van verzoeker dat de verwerende partij in al haar handelingen tegenover verzoeker zelf toepassing heeft gemaakt van de Dublin III-Verordening, ook in de situatie waarin er nog geen verzoek om internationale bescherming in België werd ingediend en inzake het beginnen lopen van de termijn van 6 maanden voor de overdracht. Zodoende is er zeker sprake van een belang. De advocaat van verzoeker vervolgt dat uit geen enkele bepaling blijkt dat de waarborgen van de Dublin III-Verordening niet van toepassing zijn als er nog geen verzoek om internationale bescherming is ingediend in de verzoekende lidstaat. De waarborgen gelden voor “overdrachten in het algemeen” en de advocaat van verzoeker onderscheidt drie overdrachten: 1. de terugname als er al een verzoek tot internationale bescherming in België is ingediend 2. de terugname als er nog geen zulk verzoek in België is ingediend 3. de overname. De advocaat van verzoeker stelt ook dat er een belang is want de termijn voor overdracht begon te lopen vanaf de aanvaarding door Zwitserland op 7 februari 2019. De verzoekende partij benadrukt dat er zelfs een belang is ongeacht de aanvangsdatum van de overdrachtstermijn gezien een verlenging tot 18 maand sowieso een nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

2.1.3. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat de verwerende partij zelf gebruik maakt van de bepalingen van de Dublin III-Verordening. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten op 5 februari 2019 aan Zwitserland de terugname verzochten van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening. Zij erkenden hierdoor dat verzoeker een verzoeker is wiens verzoek in behandeling is in Zwitserland en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, België. Zelfs al was de behandeling van het asielverzoek in Zwitserland reeds afgehandeld, zoals de verwerende partij in de nota stelt, dan nog was een bepaling van de Dublin III-Verordening op verzoeker van toepassing geweest, met name artikel 18.1.d dat handelt over de situatie van een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat. De Zwitserse autoriteiten hebben zich met name akkoord verklaard voor de terugname van verzoeker op grond van dit artikel 18.1.d van de Dublin III-Verordening.

Bijgevolg is het duidelijk dat de verwerende partij ten opzichte van verzoeker sinds 5 februari 2019 gebruik heeft gemaakt van de bepalingen van de Dublin III-Verordening. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p.8 en 9 “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”.)

De verwerende partij heeft bijgevolg op 5 februari 2019 de keuze gemaakt om de Dublin III-Verordening toe te passen en vanaf 6 februari 2019 (datum aanvaarding door Zwitserland) golden de termijnen van deze verordening. In dit opzicht is het verweer in de nota dat er nog geen verzoek om internationale bescherming was ingediend in België en dat er daardoor dus geen verantwoordelijkheid was die terug kon overgaan naar België, niet dienstig. Het toepassen van de Dublin III-Verordening brengt mee dat de termijnen voor overdracht moeten worden nageleefd en dat in het geval van het niet naleven daarvan, België terug de verantwoordelijke lidstaat wordt. Dit behelst de verantwoordelijkheid voor de onderdaan van een derde land die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat dan die waar hij een verzoek heeft ingediend (dat nog hangende is, dat hij heeft ingetrokken of dat is afgewezen) of de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (cf. artikel 18 van de Dublin III-Verordening).

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verwerende partij het EURODAC-systeem heeft geraadpleegd en het "Eurodac search result" een positief resultaat gaf "CH19077564254".

Volgens artikel 24.4 *inuncto* artikel 9, lid 1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-Verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst "CH" op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg vindt het gegeven dat verzoeker in Zwitserland een beschermingsverzoek heeft ingediend, steun in deze EURODAC-treffer.

Ook al kan uit het cijfer "1" niet afgeleid worden of het beschermingsverzoek in Zwitserland nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van de Dublin III-Verordening. Bijgevolg valt verzoekers situatie binnen het toepassingsgebied van artikel 24 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 24 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

*"Indien van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.*

*1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.*

*2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ( 1 ), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.*

*Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.*

*3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.*

*4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.*

*Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.*

*5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.*

*De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”*

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-Verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, eerste lid, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”.

Uit deze bepaling blijkt dat indien de verwerende partij zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en zij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-Verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, zij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). Slechts in de situatie zoals geïllustreerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-Verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig artikel 24.4, lid 2 de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, *in casu* Zwitserland, en voor zover dit terugnameverzoek niet verworpen is.

Bijgevolg kan het betoog van de verwerende partij dat “Op het ogenblik dat de Zwitserse autoriteiten hun akkoord gaven voor de terugname van verzoekende partij, had verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Hij maakte op dat ogenblik het voorwerp uit van een terugkeerbesluit (de bijlage 13septies). In die omstandigheden had de gemachtigde van de Minister aldus de keuze om gebruik te maken van de terugkeerprocedure overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn (zonder daarbij aan welkdanige termijn gebonden te zijn), zulks geheel in toepassing van art. 24.4 van de Dublin III-Verordening” *in casu* niet gevolgd worden, gezien reeds op 5 februari 2019 België (“de andere lidstaat”) Zwitserland (“de eerstgenoemde lidstaat”) had verzocht om verzoeker terug te nemen. Overeenkomstig artikel 24.4, tweede lid van de Dublin III-Verordening zijn in dit geval “de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing”.

De Dublin III-Verordening, met haar procedurele waarborgen, is bijgevolg wel op verzoeker van toepassing en verzoeker getuigt wel degelijk van het vereiste belang bij het aanvechten van de verlenging van de termijn van overdracht *d.d.* 7 maart 2019.

De eerste exceptie wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij werpt volgende tweede exceptie op:

*“Exceptie van onontvankelijkheid - Geen aanvechtbare rechtshandeling.*

*Verweerder merkt op dat een mededeling tot verlenging van een overdrachtstermijn geen aanvechtbare rechtshandeling is.*

*Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikel 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).*

*Aldus dient onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.*

*Dit is in casu niet zo.*

Verweerder wijst er in dit kader op dat uit de Dublin III verordening blijkt dat er geen rechtsmiddel openstaat tegen een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Zo bepaalt artikel 27 van de Dublin-III Verordening, dat een vreemdeling enkel een rechtsmiddel kan opwerpen tegen een overdrachtsbesluit zelf en niet tegen een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Artikel 27 van de Dublin-III Verordening bepaalt:

“De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht., op grond van artikel 27 Dublin-III Vo., enkel een rechtsmiddel kan opwerpen tegen een overdrachtsbesluit, wat een beslissing tot verlenging van de termijn niet is.”

Artikel 27, lid 1 van de Dublin-III Verordening bepaalt dat verzoekers het recht hebben om bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

Uit een eenvoudige lezing van voormeld artikel volgt dat de vreemdeling enkel een rechtsmiddel kan aanwenden tegen het overdrachtsbesluit zelf.

Ter zake wijst verweerder er op dat het Hof van Justitie in het arrest *Petrosian t. Zweden* dd. 29.01.2009 heeft geoordeeld dat de overdrachtstermijn, in het kader van een overdracht in toepassing van de Dublin-III Verordening, slechts tot doel heeft om de betrokken Staten toe te laten om een overdracht te bewerkstelligen en onderling te organiseren.

In het arrest *Petrosian* werd het volgende overwogen (noot: er wordt verwezen naar de oude artikels van de Dublin-III Verordening):

“40. Dit is de context waarin artikel 20, lid 1, sub d, van verordening nr. 343/2003 de verzoekende lidstaat een termijn van zes maanden stelt voor de uitvoering van de overdracht. Het doel van deze termijn is dus, in verband met de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen, de beide betrokken lidstaten in staat te stellen overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen, daar deze geschiedt volgens de nationale wetgeving van deze laatste lidstaat. Overigens blijkt uit de toelichting op het voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij en van de lidstaten wordt ingediend, door de Commissie ingediend op 26.07.2001, dat de Commissie juist om rekening te houden met de praktische problemen die zich voor de lidstaten bij de uitvoering van de overdracht voordoen, voorstelde om de termijn voor de overdracht te verlengen.”

Uit voormelde overweging blijkt dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn slechts een uitvoeringsmodaliteit van een Dublinoverdracht betreft en geen rechtsgevolgen resorteert voor de rechtzoekende.

De voorgeschreven termijnen bevatten regels voor interstatelijke betrekkingen, namelijk tussen de verzoekende en de aangezochte lidstaat. Het doel van een overdrachtstermijn bestaat erin de betrokkenen Lidstaten in staat te stellen overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen. Hieruit volgt ontegensprekelijk dat dergelijke betrekkingen geen voorwerp mogen vormen van een actie door een particulier.

Zo heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden ook reeds geoordeeld dat een beroep tegen de verlenging van de termijnen in het kader van een bijlage 26quater onontvankelijk is en dit onder verwijzing naar bovenvermeld arrest *Petrosian* (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30.04.2015 met nr. 144.581).

Gezien het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een overdrachtstermijn in het kader van de Dublin-III Verordening een uitvoeringsmodaliteit betreft en overdrachtsmodaliteiten niet aanvechtbaar zijn, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de in casu bestreden beslissing tot verlenging van de termijn een aanvechtbare rechtshandeling is.

Nergens wordt in de Dublin-III Verordening nader bepaald dat de vreemdeling een (afzonderlijk) rechtsmiddel kan aanwenden tegen een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Dit geldt te meer nu verzoekende partij bij verzoekschrift van 09.10.2019 een schorsings- en annulatieberoep ingesteld tegen de bijlage 26quater (rolnr. 237.967), en op dat ogenblik alle grieven aangaande de gevolgde procedure kon aanwenden in het beroep tegen het overdrachtsbesluit.

Ook om deze reden is de vordering van de verzoekende partij niet ontvankelijk.”

2.2.2. Ter zitting repliceert de advocaat van verzoeker dat deze visie achterhaald is en dat hierop werd geanticipeerd in het verzoekschrift middels een verwijzing naar de arresten van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in Verenigde Kamers: RvV VK nrs. 203 684 en 203 685, waarin gesteld wordt dat dit een aanvechtbare rechtshandeling is.

2.2.3. De thans bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening. Deze verordening is rechtstreeks van toepassing en betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Het kan dan ook niet worden betwist dat het gaat om een individuele beslissing met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wat de interpretatie betreft van het begrip 'beslissingen' uit artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient voorts te worden teruggesproken naar de inhoud die de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 83). Aldus dient onder een 'beslissing' te worden verstaan een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

*In casu* kan niet redelijkerwijs worden betwist dat de beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen naar achttien maanden, verhindert dat rechtsgevolgen ontstaan.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in een zaak waar er geen sprake was van een verlengde overdrachtstermijn, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 immers dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg heeft het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat. Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-Verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, "*tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.*" Eveneens blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, *Petrosian*, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, punten 56-57). De verwerende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het regelen van de overdracht louter betrekking heeft op een afspraak tussen lidstaten onderling.

*In casu* wordt herhaald dat vanaf 6 februari 2019 de Dublin III-Verordening van toepassing was op verzoeker, die op dat ogenblik nog geen verzoek om internationale bescherming in België had ingediend. Vanaf dat ogenblik golden de termijnen voorzien in deze verordening.

Verzoeker ondervindt door deze beslissing ook een nadeel omdat hij wenst dat België zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moeten de Belgische overheden immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, "onverwijld" aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.



Ten slotte wordt erop gewezen dat het Hof van Justitie in zijn arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Abubaccar Jawo t. Bundesrepublik Deutschland*) in antwoord op een prejudiciële vraag heeft gesteld dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-Verordening aldus dient te worden uitgelegd dat de betrokken persoon zich in het kader van een tegen een overdrachtsbesluit gerichte procedure kan beroepen op artikel 29, lid 2 van deze verordening door aan te voeren dat de overdrachtstermijn van zes maanden was verstreken aangezien hij niet was ondergedoken. Dit is wat verzoeker *in casu* doet middels huidige beroepen.

De tweede exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring in deze zaak wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

### 3. Onderzoek van het beroep in de zaak 237 976

#### 3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

##### *"TWEEDE MIDDEL*

*Afgeleid uit een schending van:*

*- artikel 29(2) van de Verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 (hierna "Dublin III-verordening");*

*- het zorgvuldigheidsbeginsel;*

*- de beoordelingsfout.*

*Artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening bepaalt wat volgt:*

*"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt." (eigen onderlijning)*

*Het begrip "onderduiken" wordt in artikel 2, n° van de Dublin III-Verordening als volgt gedefinieerd:*

*"..risico op onderduiken": het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een Staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken"*

*In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) in zaak C-163/17, *Abubaccar Jawo t. Bundesrepublik Deutschland*, stelde het Hof met betrekking tot het begrip "onderduiken" van de Dublin III-Verordening vast dat "volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken“, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets - in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht -, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten." (§ 56) (eigen onderlijning)*

*Het Hof vervolgt evenwel dat met oog op de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan, dient te worden geoordeeld dat de nationale autoriteiten mogen uitgaan van een bedoeling in hoofde van een vreemdeling om zich te onttrekken aan de autoriteiten om een overdracht te ontlopen, wanneer deze de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, "op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten" (§ 62).*

*Het Hof preciseert dat iemand niet kan worden verweten te hebben nagelaten zijn vertrek uit een toegewezen woonplaats te melden aan de bevoegde autoriteiten of hen in voorkomend geval toelating gevraagd te hebben, wanneer deze persoon niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het Hof meent dat het aan de verwijzende rechter is om na te gaan of de verzoeker in kwestie daadwerkelijk werd geïnformeerd over deze verplichtingen (§ 65). Bovendien, zo voegt het Hof nog toe, dient de persoon in kwestie de mogelijkheid te hebben om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken (§ 66).*

*In casu meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker "ondergedoken" zou zijn in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening.*

Op het ogenblik dat verzoeker op 31 januari 2019 aangehouden werd en tot 1 februari 2019 vastgehouden werd met oog op zijn verwijdering, had hij nog geen verzoek om internationale bescherming ingediend in België, daar hij trachtte het Verenigd Koninkrijk te bereiken.

Toen hij op 1 februari 2019 in vrijheid gesteld werd, had hij geen idee dat hij betrokken was (of zou worden) bij een Dublin-procedure. Hij had op dat ogenblik geen asielaanvraag ingediend. Deze "Dublin" procedure werd overigens pas op 5 februari 2019 in werking gezet, toen verwerende partij een overnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten richtte. Aan verzoeker werd niets meegedeeld omtrent de toepassing van de Dublin III-Verordening. Hem werd tijdens zijn twee dagen durende detentie slechts een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13septies), zonder verdere toelichting.

Na zijn invrijheidstelling zette verzoeker daarom nietsvermoedend zijn pogingen verder om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. In deze periode beschikte verzoeker niet over een vast adres.

Het feit dat hij "onvindbaar" was, was dus het loutere gevolg van het feit dat hij op dat ogenblik onwetend was van het feit dat hij bij een Dublin-procedure betrokken was en dus "vindbaar" moest zijn.

Er kan in zijn hoofde dan ook geen enkele bedoeling worden vastgesteld om zich te onttrekken aan de autoriteiten om een overdracht te ontkomen.

Verzoekende partij wenst bijkomend te benadrukken dat verzoeker nooit geïnformeerd werd over het feit dat hij verwerende partij op de hoogte diende te brengen van zijn verblijfplaats.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest HvJ/Jawo kan verzoeker niet worden verweten te hebben nagelaten zijn verblijfplaats aan de Belgische autoriteiten te hebben meegedeeld, wanneer hij niet in kennis werd gesteld van die verplichting.

Niemand informeerde hem tijdens zijn verblijf of bh zijn vertrek uit het detentiecentrum over de verplichting een verblijfplaats mee te delen aan de Belgische autoriteiten. Geen enkel element in het administratief dossier geeft aan dat een dergelijke informatie is verstrekt.

Gezien de omstandigheden konden de Belgische instanties dan ook niet redelijkerwijze uitgaan van een intentie in hoofde van verzoeker om zich te onttrekken aan de autoriteiten om een overdracht te ontkomen.

Uit het bovenvermelde arrest HvJ/Jawo kan nochtans worden afgeleid dat minstens vereist is dat de autoriteiten mogen uitgaan van een bedoeling in hoofde van een vreemdeling om zich te onttrekken aan de autoriteiten om een overdracht te ontkomen, opdat kan worden gesproken van "onderduiken" in de zin van artikel 29(2) Dublin III-Verordening.

Het gebrek aan intentie om zich aan een overdracht te onttrekken blijkt eveneens uit het feit dat verzoeker zich uiteindelijk op 2 juli 2019, i.e. nog binnen de principiële overdrachtstermijn van zes maanden, alsnog bij de DYZ heeft aangemeld met oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dat hij op 4 juli 2019 effectief indiende.

Na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming werd hem een plaats in een opvangcentrum toegewezen. Na aankomst in het centrum werd, zoals steeds het geval is, de verblijfplaats van verzoeker in het centrum gecommuniceerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit alles gebeurde terwijl de principiële overdrachtstermijn van 6 maanden nog lopend was.

Op 5 augustus 2019, nog steeds gedurende de principiële overdrachtstermijn van 6 maanden, heeft verzoeker zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangemeld voor zijn Dublin-interview.

Dergelijk gedrag geeft duidelijk blijk van het gebrek aan intentie in hoofde van verzoeker om zich te onttrekken aan zijn overdracht in het kader van de Dublin III-verordening.

Evenmin had verwerende partij redenen om van een dergelijke intentie uit te gaan.

Op basis van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij ten onrechte geconcludeerd heeft dat verzoeker zou zijn "ondergedoken" in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III-Verordening, en dat de beslissing tot verlening van de overdrachtstermijn derhalve een schending van deze bepaling inhoudt."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 29.2 van de Dublin III-Verordening;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zou ook sprake zijn van "een beoordelingsfout".

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte zou hebben geoordeeld dat verzoekende partij ondergedoken zou zijn in de zin van art. 29(2) van de Dublin III-Verordening. Het begrip 'onderduiken' zou conform het arrest Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland van het Hof van Justitie geïnterpreteerd moeten worden.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij herhaalt verweerder vooreerst dat een beweerde schending van de bepalingen van de Dublin III-Verordening niet tot gevolg kunnen hebben

*dat België verantwoordelijk zou zijn voor het op 04.07.2019 ingediende verzoek om internationale bescherming (zie supra).*

*Ten overvloede, in zoverre Uw Raad van oordeel zou zijn dat de Dublin III-Verordening wel degelijk van toepassing is, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat de overdrachtstermijn diende te worden verlengd omdat verzoekende partij was ondergedoken.*

*Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31.01.2019 werd aangetroffen op het Belgische grondgebied zonder enig bewijs van geldig verblijf te kunnen voorleggen.*

*Diezelfde dag werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies light) betekend.*

*Uit dit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekende partij op 10.06.2015 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland.*

*In afwachting van duidelijkheid omtrent de vraag of verzoekende partij naar Zwitserland zou kunnen terugkeren, werd verzoekende partij op 01.02.2019 in vrijheid gesteld.*

*Verzoekende partij liet evenwel na om haar adres aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen.*

*Volgens verzoekende partij kunnen geen gevolgtrekkingen worden verbonden aan de nietmededeling van de nieuwe verblijfplaats. Daarbij wijst verzoekende partij op de inhoud van het arrest Abubacarr, en zij stelt dat zij niet wist dat zij haar nieuwe adres ter kennis diende te brengen, terwijl zij evenmin wist dat zij het voorwerp uitmaakte van een Dublin-procedure.*

*Verweerder benadrukt dat verzoekende partij wist dat haar vingerafdrukken werden onderzocht. Zij wist uiteraard zelf dat zij in het verleden een asielaanvraag had ingediend in Zwitserland, en wist derhalve – of behoorde te weten – dat een uitwijzing imminent was.*

*Een en ander dient ook samengelezen te worden met de eigen verklaringen van verzoekende partij: “betrokkene wil naar Engeland gaan” (verhoor dd. 31.01.2019). Op dat ogenblik ontkende verzoekende partij ook uitdrukkelijk – tegen de werkelijkheid in – dat haar vingerafdrukken elders werden afgenomen. Verzoekende partij ontkende ook uitdrukkelijk dat zij eerder een verzoek tot internationale bescherming had ingediend in een andere lidstaat.*

*In die omstandigheden kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet wist wat de gevolgen waren van haar eerdere verzoek in een andere lidstaat. Verzoekende partij koos ervoor deze informatie te verzwijgen, en aldus blijkt impliciet maar zeker dat zij wist dat zij naar Zwitserland kon worden overgedragen.*

*Nu verzoekende partij het centrum verlaten heeft zonder de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte te brengen van haar huidige verblijfplaats, is het duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk op deze manier trachtte te ontsnappen aan haar overdracht aan Zwitserland.*

*Gezien het aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en gezien het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek waaruit bleek dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland had ingediend, wist verzoekende partij dat een uitwijzing naar Zwitserland imminent was.*

*De gemachtigde van de Minister heeft derhalve terecht besloten dat verzoekende partij was ondergedoken, zodat de overdrachtstermijn, in toepassing van artikel 29 (2) van de Dublin III verordening verlengd kon worden naar 18 maanden.*

*Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

*“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”*

Verzoeker voert onder verwijzing naar het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie aan dat het begrip ‘onderduiken’ de wil veronderstelt van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of om zich te onttrekken aan iets, *in casu* de overdracht. De nationale autoriteiten mogen volgens het Hof hiervan uitgaan, wanneer de vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten. Het kan de vreemdeling niet worden verweten zijn vertrek niet te hebben gemeld wanneer hij niet in kennis was gesteld van deze verplichting. De vreemdeling moet de mogelijkheid hebben aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken. Verzoeker meent dat hem daarom niet kan worden verweten ondergedoken te zijn in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker stelt dat hij werd vastgehouden van 31 januari tot 1 februari 2019 en op dat ogenblik nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend, gezien hij trachtte het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Verzoeker wist niet dat hij betrokken was bij een Dublin-procedure. Aan verzoeker werd niets meegedeeld omtrent de toepassing van deze procedure en er werd hem zonder verdere toelichting een bijlage 13*septies* ter kennis gebracht. Verzoeker beschikte in die periode niet over een vast adres en zette zijn pogingen verder om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Hij was onwetend van het feit dat hij “vindbaar” moest zijn. Hij kon niet de bedoeling hebben om zich aan een overdracht te onttrekken, hij werd nooit geïnformeerd over het feit dat hij de verwerende partij op de hoogte moest brengen van zijn verblijfplaats. Geen enkel element in het administratief dossier geeft aan dat dergelijke informatie werd verstrekt. Het gebrek aan intentie om zich aan een overdracht te onttrekken blijkt ook uit het feit dat verzoeker zich op 2 juli 2019, nog binnen de oorspronkelijke termijn van zes maanden voor de overdracht, bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangemeld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er werd hem daarbij een plaats in het opvangcentrum toegewezen en na aankomst in het centrum werd dit meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.3.2. Het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Abubaccar Jawo t. Bundesrepublik Deutschland*) vermeldt het volgende:

*“60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.*

*61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.*

*62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.”*

*“64 Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.*

*65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.”*

*“70 Gelet op een en ander dient de eerste vraag als volgt te worden beantwoord:*

*– Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.*

*- (...).”*

3.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vastgehouden werd van 31 januari tot 1 of 3 februari 2019. Op 1 of 3 februari 2019 werd verzoeker vrijgesteld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker bij zijn vrijstelling werd meegedeeld dat hij het voorwerp uitmaakte van een Dublin-procedure, dat hij zou worden overgedragen of dat hij zich ter beschikking moest houden van de autoriteiten.

Op 6 februari 2019 aanvaardt Zwitserland de terugname van verzoeker en op dat ogenblik begint de termijn van zes maanden voor de overdracht te lopen (artikel 29.1., eerste lid Dublin III-Verordening), dus tot 6 augustus 2019. Binnen deze oorspronkelijke termijn van overdracht, namelijk op 2 juli 2019 biedt verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 4 juli 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in en doet hij woonplaatskeuze bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Vanaf 10 juli 2019 verblijft verzoeker in het Centrum van Fedasil te Florennes. Verzoeker verlaat dit centrum niet en biedt zich op 5 augustus 2019 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor een interview. Daar deelt hij zijn adreswijziging mee.

Hieruit blijkt

- dat nergens uit blijkt dat verzoeker, toen hij op 1 of 3 februari 2019 in vrijheid werd gesteld, werd meegedeeld dat hij zich ter beschikking moest houden van de overheden of dat hij zijn adres moest meedelen;
- dat verzoeker zich binnen de oorspronkelijke termijn van zes maanden voor overdracht heeft gemeld bij de autoriteiten op 2 juli 2019, dat hij op 4 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende en woonplaatskeuze deed bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat hem op 10 juli 2019 een plaats in het opvangcentrum van Florennes werd toegewezen en dat hij deze toegewezen plaats niet verlaten heeft, hij heeft zich aangeboden voor een interview op 5 augustus 2019, dit is nog steeds binnen de oorspronkelijke termijn van zes maanden.

Bijgevolg blijkt volgens de Raad niet dat verzoeker *in casu* “doelbewust” ervoor gezorgd heeft “dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen”. Verzoeker heeft niet “de hem toegekende woonplaats (...) verlaten”. Bij zijn vrijstelling op 1 of 3 februari 2019, op een ogenblik dat de overdrachtstermijn nog niet eens was begonnen lopen, werd aan verzoeker immers geen woonplaats toegekend en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hem werd meegedeeld dat hij zich op een vast adres ter beschikking moest houden van de autoriteiten. De verwerende partij heeft pas enkele dagen later, met name op 5 februari 2019, de Zwitserse autoriteiten om de terugname van verzoeker gevraagd. Dit verzoek werd aanvaard op 6 februari 2019. Verzoeker kon bijgevolg op 1 of 2 februari 2019 geen weet hebben van het feit dat de Dublin III-procedure werd toegepast. Hij ontving op 31 januari 2019 enkel een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek in het kader van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en werd een dag later of enkele dagen later vrijgesteld, waarna hij onmiddellijk het Schengengrondgebied diende te verlaten.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoeker, na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 4 juli 2019, in het centrum is gebleven zodat de verwerende partij desgewenst op dat ogenblik (nog binnen de oorspronkelijke termijn van overdracht) de overdracht kon uitvoeren. De verwerende partij bevond zich op dat ogenblik ook niet in de materiële onmogelijkheid om de overdracht van verzoeker uit te voeren wegens zijn onderduiking

Bijgevolg kan *in casu* niet in redelijkheid worden vastgesteld dat verzoeker zich doelbewust aan de overdracht probeerde te onttrekken en dus wilde onderduiken in de zin van de Dublin III-Verordening, zoals verduidelijkt in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het verweer in de nota doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij bevestigt dat verzoeker in vrijheid werd gesteld op 1 februari 2019, in afwachting van duidelijkheid omtrent de vraag of hij naar Zwitserland zou kunnen terugkeren. De verwerende partij stelt dat verzoeker haar geen adres meedeelde, maar hiermee toont zij niet aan dat uitdrukkelijk was meegedeeld aan verzoeker dat hij een vast adres moest opgeven en dit niet mocht verlaten zonder de bevoegde autoriteiten op de hoogte te brengen. De verwerende partij stelt dat verzoeker moest weten dat hij het voorwerp uitmaakte van een Dublin-procedure, gezien zijn vingerafdrukken werden genomen en gezien hij zelf wist dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland. Dit neemt echter niet weg dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker naar behoren werd ingelicht van de verplichtingen die op hem rustten om een toegekende woonplaats niet te verlaten zonder de verwerende partij in te lichten en dat niet blijkt dat aan verzoeker op dat ogenblik een woonplaats werd toegekend. De verwerende partij stelt dat verzoeker op 31 januari 2019 verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen gaan en verzweeg dat hij in Zwitserland reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker dit gegeven wel vermeld heeft tijdens zijn interview op 5 augustus 2019 en dat dit oorspronkelijk verzwijgen geen afbreuk doet dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat aan verzoeker op 1 of 3 februari 2019 werd meegedeeld wat de verplichtingen waren die op hem rustten. Integendeel, aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek gegeven in het kader van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kon *in casu* niet op goede gronden worden vastgesteld dat verzoeker onderduikt en dat artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening van toepassing was.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening kan worden aangenomen.

Het tweede middel is gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer X

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak met rolnummer X, waar de bestreden beslissing de bijlage 26<sup>quater</sup> betreft

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Zoals hierboven is gebleken, werd vastgesteld dat *in casu* niet op goede gronden kon worden geoordeeld dat verzoeker was ondergedoken en dat artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening van toepassing was, zodat de verwerende partij onterecht is overgegaan tot verlenging van de termijn van overdracht omwille van onderduiken van verzoeker.

Bijgevolg is België ten gevolge van artikel 29. 2 van de Dublin III-Verordening de verantwoordelijke staat om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te behandelen.

Verzoeker kan bijgevolg geen voordeel meer halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing, gezien België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale

bescherming, zodat de Raad van oordeel is dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij zijn beroep.

Het beroep in de zaak met rolnummer X is niet ontvankelijk.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in de zaak X een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de zaak met rolnummer X. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

### **Artikel 2**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van onbekende datum tot verlenging van de overdrachtstermijn van 6 maanden tot 18 maanden zoals bedoeld in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2019 middels de kennisgeving van de beslissing van 6 september 2019 (bijlage 26<sup>quater</sup>), wordt vernietigd.

### **Artikel 3**

De vordering tot schorsing in de zaak X is zonder voorwerp.

### **Artikel 4**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET